

070429 Fjärde söndagen i Påsktiden Lars B Stenström

Text: Johannes 14: 1-14

Församlingarna i Svenska kyrkan
har ofta mer kontakter med sina frikyrkliga
grannförsamlingar än med varandra.
Därför är det så glädjande att idag få predika
här i Nikolaikyrkan och att nästa söndag
få välkomna kh Ingemar Söderström till Olaus Petri!

Glöm inte bort att vattna blommorna!
Och på fredag bör du plocka undan och dammsuga.
Det ser för bedrövligt ut annars. Försök att få tid
att hälsa på moster på lördag. Du vet hur glad hon blir...

Alla har någon gång fått en muntlig lista.
Det här måste Du ordna och fixa med.
Uppdragsgivare var en förälder eller någon
man delar liv, hus och hem med.
Listan kom när man skulle vara ifrån varandra
och uppdragsgivaren inte själv kunde ta hand om allt.

Precis så gör Jesus. Han ger lärjungarna instruktioner.
Vad de ska tänka på, hur de skall göra och vara.
Jesu muntliga lista, hans förhållningsorder,
förbereder dem inför avskedet från honom.
Samtalet i Johannes 14 kapitel blir en bekräftelse
på ett förestående uppbrott, något avgörande skulle ske
och Jesus kunde inte längre vara tillsammans med dem

Var nu inte oroliga! Känn ingen oro! Han talar lugn.
Tro på Gud och tro på mig, säger han. Och det betyder
egentligen: tvivla nu inte när jag är borta, utan tro.
Håll fast vid tron!

Jesus försäkrar att han inte blir borta för alltid.
Nästan som den avskedshälsning vi ger varandra:
Jag är snart tillbaka! Jesus säger jag: skall komma tillbaka
och hämta Er till mig för att också ni ska vara där jag är.
Han går bort för att bereda plats och rum.
Himmelska rum. I min faders hus finns många rum.
Där finns plats för oss, plats att mötas och umgås.

Där kan vi känna oss hemma, vi får vara tillsammans.

Han bekräftar: Gemenskapen vi har bryts inte
även om vi är ifrån varandra
Den håller ända fram, tills jag kommer och hämtar Er.
Vänta, håll ut. Det blir inte så förfärligt.
Och här är vi i Nikolaikyrkan idag, som lärjungar,
vi väntar fortfarande. Och vi håller fast vid tron!

Så börjar Jesus tala om vägen. De tröga lärjungarna
Tomas och Fillippos förstår inte, vill kanske inte
ta in vad Jesus säger. De drar ut på ögonblicket
Ganska likt våra protester när någon reser
Vi stretar emot och försöker hålla personen kvar:
Varför måste Du åka, kan du inte stanna ett tag till?
Jag förstår inte vad den där konferensen ska vara bra för...

Och Jesus förklarar tålmodigt. Han borde ha varit
trött på allt oförstånd, oförmågan att inse
det han hela sin verksamma tid försökt visa
Jag är vägen, säger han och tillägger, sanningen och livet.

För det judiska folket, vandringsfolket,
var vägen något Gud ledde sitt folk på.
Vägen gick från förtryck och fångenskap,
Alla, alla kom ihåg Guds mönster
hur han ledde folket bort från olycka och svårigheter
Och de tänker genast på uttåget ur Egypten
på vägen till det förlovade landet.
De tidiga kristna var vägens folk
de kallad sitt levnadssätt för Vägen
Jesus förnyar de åter de gamla bilderna.
Hur kan han göra anspråk på att
vara den väg där Gud leder sitt folk
från synd, förtryck till det förlovade landet?

Avslöjandet, som för samtiden var hädiskt,
blasfemiskt, var att Jesus och Gud
står varandra så nära att de blir en och densamma
Ingen kommer till Fadern utom genom mig, säger han
Vilket anspråk på att vara förmedlaren, Vägen

Just i dessa ord vilar kristendomens övertygelse
om att den är unik, har en uppenbarelse utöver andras
en förståelse, ett anspråk på exklusivitet
Som kristna ser vi olika på detta anspråk

Somliga menar att det förhindrar religionsdialog

Andra av oss tror att Gud kan ha
visat fler flikar av sin mantel

Idag visar Jesus, gudamänniskan
sina stora anspråk
han ger oss människan helt och fullt
Han ger oss också Gudskunskapen
avslöjar Guds egenskaper för oss
Gud, upphöjd och helig, blir fattbar i Jesus
Jesus, sann människa och sann Gud

Jesus är förebrående: har Ni inte förstått det här?
Om ni har lärt känna mig, skall ni också lära känna min Fader
Ni har ju redan sett honom, är hans suck till lärjungarna
Och Fillippos som ber: Visa oss Fadern...
han vet naturligtvis att man inte kan se Gud
seendet är en inre kunskap, ett seende med trons ögon

Den som har mött Margareta Winberg mötte på ett sätt Sverige
en ambassadör representerar och symboliserar landet, helheten
På samma sätt möter människor kyrkan när de möter oss
och om vi får nåden, kan de rent av möta Kristus i oss
eller vi Kristus i medmänniskan, i hennes utsatthet och nöd

Många vägar finns det, vägen står för en sträcka
man måste vandra eller saker man måste genomföra
för att nå sitt mål
Vägen en konkret vägsträcka man måste tillryggalägga
lägga bakom sig
Vägen ut, ett behandlingshem för drogmissbrukare
Till och med genom kyrkan här går en väg
– en helig väg, Via Sacra
Från synden och världen i Väster
går vägen in i kyrkan genom dopet
på väg till mötesplatsen där det himmelska
vid triumfbågen och altaret alltmer tar över
Där i öster stiger solen upp och Kristus domaren (se kyrkans fönster)
kommer tillbaka för att hämta oss till sig

Processionen vandrar den heliga väg
representerande Guds folk på vandring
som pilgrimer följer de/vi Kristus
och när Gudstjänsten är slut
följer församlingen Kristus ut i världen
Det är alltså ingen tillfällighet

att man här i Nikolaikyrkan
eller i Olaus Petri sitter
på led som en marschkolonn
redo för uppbrott

Vi följer Kristus ut i världen
för att utrustade genom evangeliet och undervisning
stärkta och styrkta av nattvardens resekost
fortsätta vandringen i världen
För sin inre syn ser den kristne sitt eget liv
den via sacra som gudstjänsten illustrerade
en helig väg från synd och död
till det himmelska målet,
Vi ordnar med blommor och städning inför en resa
Jesus manar sina lärjungar att inte bli oroliga
Håll ut, stå fasta i tron. Jag kommer tillbaka
Jag är vägen, sanningen och livet
Du går inte ensam, den heliga vägen

Jag liknade nålen i en kompass
som orienteringslöparen
bär genom skogen med bultande hjärta
Ur Hemåt av T Tranströmer